

[Hartel.]

efter de herostratisk berømte Konverteringsforsøg i sin Tid, eller er man saa naiv at tro paa Rentesenkning, samtidig med at Diskontoen holdes oppe? Diskontoen er i Dag følgende paa toneangivende Pladser ude omkring i Verden: London fra den 30. Juni 1932 og indtil nu 2 pCt., Stockholm fra 1. December 1933 2½ pCt., Bern fra den 2. Maj 1935 2½ pCt., New York fra 1. Februar 1935 1½ pCt. og Bryssel fra 14. Maj 1935 2 pCt. Jeg nævner udtrykkelig Belgien, fordi den derværende lave Diskonto viser, at man meget vel kan devaluere og dog holde Renten lav. Jeg ser ikke, at disse Tal motiverer Nationalbankens Diskontoforhøjelse, og jeg henstiller indtrængende til Regeringen at opretholde Rentesænkningspolitikken som et Hovedpunkt paa Dagsordenen, og jeg kan tilsige vort Partis ubetingede Støtte til enhver alvorlig Bestræbelse paa dette Omraade. Ogsaa Bondetoget gik i sin historiske Henvendelse til Kongen ind for denne Politik. Med Tilslutning fra den højtærede Formand maa jeg have Lov at citere en Passus af Bondetogets Henvendelse til Kongen:

„Alligevel kræver man Landbrugets Milliardgæld forrentet med et uforandret Beløb i Kroner. Tusinder af Landmænd drives uforskyldt i Ruin eller nedsynker i en Ufrihed og et Afhængighedsforhold af Kapitalmagten som i Hoveriets og Stavnsbaandets Dage. Ganske naturligt opstod derfor i Landbefolkningen et stærkt Krav om, at ogsaa Kapitalen maa bære sin Del af Krisens Byrder gennem et mindre Renteudbytte — et Krav, som ikke vil ophøre, før det er taget til Følge, eller før der er skabt saadanne Forhold for Landbrugserhvervet, at tidligere indgaaede Forpligtelser kan opfyldes.“

Landbrugernes Sammenslutning og Husmændenes Organisationer staar stadig bag denne Rentesænkningspolitik, men saa vidt jeg kan se af en omdelt Henvendelse, har Landboforeningerne derimod ladet dette Punkt glide ud af de Krav, de stiller i den nuværende for Landbruget saa vanskelige Situation — vi faar vel senere en Forklaring paa dette Forhold. Men der er altsaa en fælles Front af Landbrugernes Sammenslutning og Husmændene, som kræver denne Politik fortsat.

Endelig vil jeg i Forbindelse med Rentespørgsmaalet henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa de Driftsloan, som blev ydet Landmænd i Henhold til Lov Nr. 97 af 31. Marts 1928. Renten

var oprindeligt 5,35 pCt., og efter gentagne Forhandlinger og Imødekommenhed fra Finansministeriet er denne Rente blevet nedsat til 4,75 pCt. Driftsloaneforeningerne Landet over har været taknemmelige for denne Rentenedsættelse, men det gaar jo gerne saadan, at naar man giver Folk en venlig Haandsrækning, vil de have en til, og da en Rentesats af 4,75 ikke kan siges at være særlig lav eller normgivende for Rentesenkning, vil jeg henstille, at den højtærede Finansminister tager dette Spørgsmaal op paa ny og søger at faa denne Rentesats sænket til 4 pCt. og tillige, om det er muligt, at faa skabt den Ordning, at Laanene amortiseres ikke over en 10-aarig Periode, hvilket er umuligt for de paa-gældende Debitorer, men over en længere Periode i Lighed med Kreditforeningsobligationerne.

Den højtærede Statsminister søgte forleden at reducere Bondetoget til et Gademøde. Denne Udtalelse af den højtærede Statsminister maa forbavse os, der havde med Togets Arrangement at gøre, idet det dog er en kendt Sag, at dette Møde var tilrettelagt efter Planer, godkendt af den højtærede Statsminister selv, og jeg ved ikke af, at dette Arrangement paa nogen som helst Maade kom til at lide Brist, ja, jeg har endog som en af Lederne Udtalelser fra Politiet i København om, at den Orden og Præcision og Mandstugt, som prægede denne titusindtallige Forsamling, imponerede Politiet. Jeg kan derfor ikke se, der er nogen Grund til at kaste et saadant Skær over det, som at det skulde være et tilfældigt Gademøde. Efter den Forbindelse, hvori den højtærede Statsminister fremførte det, var det for at sige, at man ikke kunde tage Hensyn til Udtalelser, der fremkom som vedtagne ved et saadant Møde paa Gaden, men den højtærede Statsminister maa her glemme, at det, som Bondetoget fremførte i sine konkrete Krav, var nøjagtigt det, som en kompetent Forsamling i Forvejen havde vedtaget ved et Møde i Odense den 16. Juli, hvor Repræsentanter for Slagterier, Mejerier og Landbrugernes Sammenslutning var til Stede i et Antal af mellem 2 000 og 3 000. Og Bondetoget, der ikke var, som den højtærede Statsminister i sin Tid sagde, et Tog af Grever, Hofjægermestre og Godsejere, men et Tog paa 50 000 Landmænd, hvoraf langt det overvejende Flertal var smaa Landmænd, var en Opmarsch af Landbruget til Bekræftelse og til Støtte af de Krav, som Erhvervsudvalget havde vedtaget paa den kompetente Forsamling den 16. Juli i Odense.